

Brüsszel, 2018.5.28.
COM(2018) 337 final

2018/0169 (COD)

Javaslat

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS RENDELETE
a víz újrafelhasználására vonatkozó minimumkövetelményekről

(EGT-vonatkozású szöveg)

{SEC(2018) 249 final} - {SWD(2018) 249 final} - {SWD(2018) 250 final}

INDOKOLÁS

1. A JAVASLAT HÁTTERE

• A javaslat indokai és céljai

A víz korlátozott erőforrás az Európai Unióban, és az Unió területének egyharmada vízstresszel küzd. A népesség növekvő igényei és az éghajlatváltozás a jövőben még nagyobb kihívás elé állítja Európát a megfelelő mennyiségű és minőségű víz elérhetőségét tekintve. A túlzott vízkivétel, különösen mezőgazdasági öntözés¹ céljára, de ipari felhasználásra és városfejlesztésre is, az uniós vízi környezetet fenyegető fő veszélyek egyike, pedig a megfelelő minőségű víz elérhetősége általában véve a növekedés alapvető feltétele a víztől függő gazdasági ágazatok és a társadalom számára. A 2003. évi aszály gazdaságra gyakorolt általános hatásait tekintve az aszályból közvetlenül következő veszteségek nagysága (EB, 2007) a becslések szerint legalább 8,7 milliárd EUR (főleg a mediterrán országokban, Franciaországban és az Egyesült Királyságban). Az aszály közvetlen hatásai, például a mezőgazdasági és infrastrukturális károk, valamint a közvetettebb hatásai, például a kockázatos területeken való befektetéstől való vonakodás, szintén súlyos gazdasági hatással járhatnak.

Az éghajlatváltozás hatásaként az aszályok gyakorisága és intenzitása, valamint az általuk okozott környezeti és gazdasági károk jelentősen nőttek az elmúlt harminc évben: 1976 és 2006 között az aszályal sújtott területek és emberek száma csaknem 20 %-kal emelkedett, az aszály okozta károk összköltsége pedig 100 milliárd EUR nagyságú összeget tett ki (EB, 2012). A 2017. évi nyári aszályok tovább illusztrálhatják a gazdasági veszteség mértékét: az előrejelzések szerint egyedül az olasz mezőgazdaság vesztesége 2 milliárd EUR². Ez a tendencia várhatóan folytatódik, és a vízhiány többé nem korlátozódik Európa néhány szegletére, hanem már most aggodalomra ad okot Európa-szerte, és jelentős környezeti és gazdasági következményekkel jár. Ez viszont hatással lehet a belső piac versenyképességére és hatékony működésére. E probléma megoldásaként hatékonyabban kellene kezelni az európai vízkészleteket. A vízhiányról és az aszályról szóló, az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak címzett bizottsági közlemény³ meghatározza az intézkedések hierarchiáját, amelyet a tagállamoknak figyelembe kell venniük a vízhiány és az aszályok kezelése során, és kiemeli, hogy a víztakarékosságnak elsőbbséget kell élveznie, illetve minden lehetőséget meg kell vizsgálni a vízfelhasználás hatékonyságának fokozására. Az integrált vízgazdálkodási megközelítés részeként a víztakarékosság mellett a települési szennyvíztisztító telepekről származó tisztított szennyvíz megbízható alternatív vízellátást biztosít különböző célokra. Ezek közül a mezőgazdasági öntözésben rejlenek a legnagyobb lehetőségek a visszanyert víz fokozott felhasználására és az európai vízhiány enyhítéséhez való hozzájárulásra. A tisztított szennyvíz újrafelhasználása általában kisebb környezeti hatást fejt ki, mint például a vízátvétel vagy a sótalánítás, valamint számos környezeti, gazdasági és társadalmi előnnyel jár. Továbbá meghosszabbítja a víz életciklusát, ezáltal segít megőrizni a vízforrásokat, és teljes mértékben megfelel a körforgásos gazdaság célkitűzéseinek. Napjainkban, bár a víz újrafelhasználása az EU-ban önmagában nyilván soha nem lenne képes megoldani a vízhiánnyal kapcsolatos problémákat, a víz-újrafelhasználási gyakorlatok alkalmazása messze elmarad a lehetőségektől, és a gyakorlatok jelentős eltérést mutatnak az egyes tagállamokban.

¹ Összesen körülbelül a kinyert édesvíz negyede. Az öntözési célú vízkivétel Dél- és Dél-Kelet-Európában az édesvizet érintő teljes vízkivétel körülbelül 60 %-át, illetve egyes vízgyűjtő kerületekben akár 80 %-át teszi ki.

² <http://www.bbc.com/news/world-europe-40803619>

³ COM(2007) 414.

A kezdeményezés Unió-szerte hozzá kíván járulni a vízhiány enyhítéséhez az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás összefüggésében, különösen a víz fokozott mezőgazdasági öntözési célú újrafelhasználásával mindenhol, ahol ez releváns és költséghatékonyan megvalósítható a közegészség és a környezetvédelem magas szintjének fenntartása mellett. A visszanyert víz minőségére és a víz ellenőrzésére vonatkozó harmonizált minimumkövetelmények (különösen a referenciapatogénnal kapcsolatos legfontosabb paraméterek) megállapítása a harmonizált kockázatkezelési feladatokkal együtt biztosítaná az egyenlő versenyfeltételeket a víz újrahasznosítását végző felek és az érintettek számára, megelőzné a visszanyert vízzel öntözött mezőgazdasági termékek szabad mozgásának lehetséges akadályait, biztosítaná az egészség és a környezet védelmét, és ezáltal növelné a víz újrafeldolgozásába vetett bizalmat is. A becslések szerint a javasolt aktussal a víz mezőgazdasági öntözési célú újrafelhasználása elérhetné az évi 6,6 milliárd m³ mennyiséget, szemben az uniós jogi keretek nélkül elérhető évi 1,7 milliárd m³ mennyiséggel. A szennyvíztisztító telepekről származó, öntözés céljára az Unióban elméletileg elérhető teljes vízmennyiség több mint 50 %-ának újrafelhasználásával elkerülhető lenne a víztestekből és a felszín alatti vízből való közvetlen vízkivétel több mint 5 %-a, s ezáltal összességében több mint 5 %-kal csökkenne a vízhiány. A mostani fellépés hozzájárulna a vízstressz enyhítéséhez ott, ahol az már ma is problémát jelent az Európai Unióban, továbbá az üzemeltetők és gazdálkodók felkészülhetnének az azokon az uniós területeken való fellépésre is, ahol az elkövetkezendő években és évtizedekben fog fokozódni a vízhiány.

„Az európai vízkészletek megőrzésére irányuló terv” című, 2012. évi bizottsági közlemény (COM(2012) 673) elismerte a probléma uniós szintű megoldásának szükségességét. A terv egyik alapjaként a 2012 novemberében kiadott, „Az Unió édesvizekre vonatkozó szakpolitikájának célravezető vizsgálata” (SWD(2012) 393) című dokumentum megállapította, hogy „továbbra is az alacsony környezeti hatással járó alternatív vízellátási megoldásokra kell támaszkodni” a vízhiány megszüntetése érdekében. „Az anyagkörforgás megvalósítása – a körforgásos gazdaságra vonatkozó uniós cselekvési terv” című bizottsági közlemény (COM(2015) 614) több fellépést tartalmazott a víz újrafelhasználásának előmozdítására, többek között előrevetíti az öntözés és a felszín alatti vizek visszatáplálása céljából újrafelhasznált vízre vonatkozó minimumkövetelményeket meghatározó jogalkotási javaslat kidolgozását. Ez a javaslat szerepel az Európai Bizottság 2017. és 2018. évi munkaprogramjában, mert hozzájárul a Bizottság által a körforgásos gazdaság előmozdítása érdekében megállapított szakpolitikai prioritásokhoz. Emellett kiegészítheti a közös agrárpolitika tervezett jövőbeli modernizálását⁴. Végezetül a tervezett rendelet hozzájárul a fenntartható fejlődési célok uniós megvalósításához, illetve különösen a 6. célkitűzés (Tiszta víz és csatornázás) eléréséhez, amely szerint 2030-ig globálisan jelentősen növelni kell az újrahasznosítást és a víz biztonságos újrafelhasználását.

A **Tanács** érdeklődéssel fogadta a víz újrafelhasználásának új jogalkotási javaslattal való megoldására irányuló szándékot a tervről, illetve a körforgásos gazdaságról szóló bizottsági közleménnyel, valamint a fenntartható vízgazdálkodással kapcsolatos következtetéseiben (11902/16). Továbbá az **Európai Parlament** a „Right2Water” európai polgári kezdeményezés nyomán követéséről szóló, 2015. szeptemberi állásfoglalásában, illetve a **Régiók Bizottsága** a „Hatékony vízgazdálkodási rendszer: egy innovatív megoldásokat célzó megközelítés” című, 2016. decemberi véleményében arra ösztönözte a Bizottságot, hogy dolgozza ki a víz újrafelhasználásának jogi kereteit.

⁴ Ebben az összefüggésben meg kell jegyezni, hogy a „Mezőgazdaság és fenntartható vízgazdálkodás az EU-ban” című bizottsági szolgálati munkadokumentum (SWD(2017) 153 final) hivatkozik a víz újrafelhasználására olyan intézkedésként, amely csökkentheti a túlzott vízkivétel negatív hatásait.

- **Összhang a szakpolitikai terület jelenlegi rendelkezéseivel**

A víz újrafelhasználása jelenleg két uniós aktusban szerepel és élvez támogatást, ezek rendelkezései azonban **nem határozzák meg** az újrafelhasználás **feltételeit**:

- a **vízpolitikai keretirányelv** (2000/60/EK) VI. mellékletének B része lehetséges kiegészítő intézkedésként említi a víz újrafelhasználását;
- a **települési szennyvíz kezeléséről szóló irányelv** (91/271/EGK) 12. cikke a szennyvízkibocsátásra vonatkozó feltétel részeként előírja, hogy „*A kezelt szennyvizet, ha csak lehet, ismét fel kell használni. A felhasználás módjának olyannak kell lennie, hogy az a lehető legkisebb mértékben terhelje a környezetet.*”

A vízpolitikai keretirányelvben a vízhiány kezelése a vízgazdálkodás egyik legfontosabb eleme. Ez a jogszabály többek között központi célként tűzte ki az európai vizek jó állapotának elérését 2015-ig. Kötelezi a tagállamokat, hogy az emberi tevékenységekből származó terhelés tekintetében jellemezzék a vizeik állapotát, és dolgozzanak ki „intézkedési programokat” a jó vízminőségi állapot célkitűzésének megvalósítására. Ezek a programok a vízgyűjtő-gazdálkodási tervek részei, hatévente felül kell vizsgálni őket, és jelentést kell tenni róluk az Európai Bizottság felé. A vízhiánnyal és az aszály kezelésével kapcsolatos uniós szakpolitika (COM(2007) 414) 2007-ben részletesen foglalkozott a vízhiánnyal foglalkozó tervezésnek a vízgyűjtő-gazdálkodási tervekbe való integrálásával, beleértve a víz megfelelő árazását és a folyók vízhozamára vonatkozó ökológiai követelményeket. Meghatározta az intézkedések hierarchiáját, amelyet a tagállamoknak a vízhiány és az aszályok kezelése során figyelembe kell venniük, és ebben a hierarchiában a víztakarékosságra és a hatékony vízhasználatra vonatkozó intézkedések előnyt élveznek, továbbá kiegészítő vízellátási infrastruktúrák csak akkor jöhetnek szóba, ha már nincs más alternatíva. A víz újrafelhasználásáról szóló tervezett rendeletet ezen integrált vízgazdálkodási megközelítés keretében kell vizsgálni. A javasolt rendelet továbbá kiegészíti a települési szennyvíz kezeléséről szóló irányelvet.

A javasolt rendelet kiegészítené a vízzel kapcsolatos alábbi rendelkezések alkotta uniós jogszabályi keretet, koherensen illeszkedve közéjük, miközben nem csökkentené a környezetvédelem szintjét:

- vízpolitikai keretirányelv, a felszín alatti vizekről szóló irányelv, a környezetminőségi előírásokról szóló irányelv, a települési szennyvíz kezeléséről szóló irányelv, a szennyvíziszapról szóló irányelv, a hulladékokról szóló keretirányelv, a vegyi anyagok regisztrálásáról, értékeléséről, engedélyezéséről és korlátozásáról szóló rendelet, valamint a nitrátokról szóló irányelv;
- élelmiszer-biztonság, különösen az élelmiszer-higiénéről szóló rendelet.

- **Összhang az Unió egyéb szakpolitikáival**

A javaslat általános célkitűzése teljes mértékben megfelel a 7. környezetvédelmi cselekvési programnak⁵, illetve globális szinten az ENSZ 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható

⁵ A 2020-ig tartó időszakra szóló általános uniós környezetvédelmi cselekvési program (1386/2013/EU határozat), és konkrétan az alábbi célkitűzései:

- „*az uniós természeti tőke védelme, megőrzése és fejlesztése*” olyan fellépésekkel, amelyek 2020-ig biztosítják az alábbiakat:

fejlesztési menetrendjének és a 6. fenntartható fejlesztési célnak („a vízhez és a megfelelő higiénés körülményekhez való hozzáférés mindenki számára”), különösen az alábbi két célkitűzés tekintetében:

- 2030-ra a vízminőség javítása a szennyezés csökkentésével, a veszélyes vegyi anyagok és veszélyes anyagok lerakásának megszüntetésével és a kibocsátásuk minimalizálásával, a kezeletlen szennyvíz arányának megfelezésével, valamint az újrahasznosítás és a biztonságos újrafelhasználás jelentős globális növelésével;
- 2030-ra a vízfelhasználás hatékonyságának jelentős fokozása valamennyi ágazatban, illetve az édesvíz fenntartható kinyerésének és az édesvízellátásnak a biztosítása a vízhiány megszüntetése és a vízhiánytól szenvedő emberek számának jelentős csökkenése érdekében.

A javaslat hozzájárulna számos egyéb uniós szakpolitika – különösen az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra és a katasztrófamegelőzésre vonatkozó uniós szakpolitikák és az Európa 2020 stratégia keretében az „Erőforrás-hatékony Európa” kiemelt kezdeményezés – végrehajtásához.

2. JOGALAP, SZUBSZIDIARITÁS ÉS ARÁNYOSSÁG

• Jogalap

A javaslat az Európai Unió működéséről szóló szerződés 192. cikkének (1) bekezdésén (az Európai Közösséget létrehozó szerződés korábbi 175. cikkén) alapul, mert fő célja a környezet minőségének megőrzése, védelme és javítása, az emberi egészség védelme, a természeti erőforrások körültekintő és észszerű használata, valamint a regionális vagy világméretű környezeti problémák leküzdésére és különösen az éghajlatváltozás elleni küzdelemre irányuló intézkedések ösztönzése nemzetközi szinten. A javaslat emellett várhatóan hozzájárul a belső piac működéséhez.

• Szubszidiaritás (nem kizárólagos hatáskör esetén)

A környezet és az egészségügy szabályozása a víz vonatkozásában az EU és a tagállamok megosztott hatásköre. Ez azt jelenti, hogy az Európai Unió csak annyiban alkothat jogszabályokat, amennyiben azt a Szerződések lehetővé teszik, és csak a szükségesség, a szubszidiaritás és az arányosság elvének megfelelő figyelembevételével.

E rendelet célkitűzéseinek elérése (a környezet és az emberi egészség védelme a visszanyert vízben található szennyező anyagok káros hatásaival szemben) a vízminőségre vonatkozó

b) az átmeneti, a part menti és az édesvizek (ideértve a felszíni és a felszín alatti vizeket is) terhelésének hatása jelentősen csökkenjen, ezáltal sikerüljön elérni, fenntartani és meghaladni a Víz Keretirányelv szerinti jó állapotot;

f) a tápanyagciklus (a nitrogén és a foszfor) kezelése fenntarthatóbb és erőforrás-hatékonyabb legyen;

- „erőforrás-hatékony, zöld és versenyképes, alacsony szén-dioxid-kibocsátású uniós gazdaság kialakítása” olyan fellépésekkel, amelyek 2020-ig biztosítják az alábbiakat:

b) az uniós gazdaság valamennyi főbb ágazatának teljes környezetre gyakorolt hatása csökkenjen, az erőforrás-hatékonyság megnöjjön, és összmérésre (benchmarking), illetve mérésre alkalmas módszereket és piaci és szakpolitikai ösztönzőket vezessenek be az erőforrás-hatékonyságba való üzleti beruházások segítése érdekében, míg a zöld növekedést az innovációt segítő intézkedések révén ösztönözzék;

c) a termelés, a technológia és az innováció, valamint a fogyasztási minták és az életmód terén bekövetkező strukturális változások csökkentsék a termelés és a fogyasztás teljes környezetre gyakorolt hatását, különösen az élelmezés, a lakhatás és a mobilitás területén;

minimumkövetelmények, az ellenőrző és megelőző intézkedések, valamint a kockázatkezelés alapvető feladatainak uniós szintű meghatározásával történik.

A környezetvédelem tekintetében a vízgazdálkodásra vonatkozó uniós szintű fellépés azért is indokolt, mert az uniós vízgyűjtők 60 %-a nemzetközi, vagyis 2–19 ország (Duna) osztozik rajtuk, így az egyetlen vagy néhány tagállam általi fellépések nem elegendők, például a vízgazdálkodáshoz kapcsolódó mennyiségi szempontok és a határon átnyúló vízszennyezés vonatkozásában. Továbbá, ha a tagállamok egyedül járnának el, a víz újrafelhasználásának technikai akadályai és a kapcsolódó költségek valószínűleg szükségtelenül nagyok volnának.

A víz mezőgazdasági öntözési célú újrafelhasználásával kapcsolatos uniós beavatkozás indokolt annak megelőzésére, hogy az egyes joghatóságok eltérő követelményei negatívan befolyásolják az egyenlő versenyfeltételeket (például a gazdálkodók és a növénytermesztők között) és akadályozzák a belső piac működését, különösen az elsődleges mezőgazdasági termékek esetében. Továbbá az eltérő követelmények érvként használhatók a gyaníthatóan alacsonyabb követelményekkel rendelkező tagállamokból származó élelmiszeripari termékek importjának korlátozására, ahogy azt a 2011. évi E. coli-járvány példája mutatja⁶. A jelenlegi helyzet nem garantál egyenlő versenyfeltételeket az egyes országok élelmiszertermelői számára; a jelenlegi uniós szabályozási keret még nem tér ki a kezelt szennyvízzel öntözött mezőgazdasági termékek sajátosságaira. Az ilyen akadályok leküzdéséhez megfelelő az uniós szintű válasz, amely figyelembe veszi az uniós élelmiszer-biztonsági, egészségügyi, mezőgazdasági, éghajlat-politikai és energiaügyi szakpolitikákat.

Az uniós fellépés azért is indokolt, mert az egyes joghatóságokban az eltérő és változó követelmények akadályozzák az egyenlő versenyfeltételek megteremtését az innovációba való befektetések és a víz újrafelhasználása terén. Nem valószínű, hogy a nemzeti szabályozók koordinálni tudják a szabályozási követelményeik harmonizálását, mert az érintett tagállamok száma túl nagy és növekszik.

- **Arányosság**

A víz – különösen mezőgazdasági öntözési célú – újrafelhasználására vonatkozó minimumkövetelményekről szóló rendeletjavaslat a körforgásos gazdaságról szóló cselekvési tervben körvonalazott egyéb nem szabályozási fellépésekkel együtt arányos fellépés a tisztított szennyvíz biztonságos újrafelhasználásának elősegítésére vonatkozó célkitűzés érdekében. A javaslat nem lépi túl a kitűzött cél eléréséhez szükséges mértéket. A víz újrafelhasználásának mértékével kapcsolatos fontos tagállami előjogok érintetlenek maradnak.

A tisztított szennyvíz számos célra felhasználható. „Az anyagkörforgás megvalósítása – a körforgásos gazdaságra vonatkozó uniós cselekvési terv” című 2015. évi közlemény (COM(2015) 614) és a hatásvizsgálat megállapította, hogy a visszanyert víz iránti igény potenciális fő forrása a mezőgazdasági öntözés, mert ebben rejlik a legtöbb lehetőség a

⁶ Az E. coli-járvány kitörése 2011-ben 16 országot érintett Európában és Észak-Amerikában, több mint 4000 esetet jelentettek, és 53 haláleset fordult elő Németországban. A járványért a Spanyolországból importált, tisztított szennyvízzel öntözött uborkát tartották felelősnek, és számos tagállam, köztük Ausztria, Belgium, a Cseh Köztársaság, Dánia, Németország és az Egyesült Királyság betiltotta vagy korlátozta a spanyol termékek importját attól tartva, hogy azok szennyeződtek az öntözés során. Végül bebizonyosodott, hogy a E. coli-fertőzést nem uborkák, hanem egy német gazdaságból származó csíráztatott magok okozták, és az érintett görögszénamagok Egyiptomból származtak. A becslések szerint ez az esemény heti 200 millió EUR költséggel járt Spanyolország számára a lemondott megrendelések miatt, és hozzájárult ahhoz, hogy a 2010–2011. évi szezonban 11,3 %-kal csökkentek a mezőgazdasági bevételek Murcia régióban. Ez akadályozta a visszanyert vízzel öntözött élelmiszeripari termékek feldolgozásába való befektetéseket.

nagyobb arányú felhasználásra, a vízhiány enyhítésére, és ennek van a legnagyobb uniós jelentősége.

- **A jogi aktus típusának megválasztása**

A javaslat hatásvizsgálata megvizsgálta a jogi aktusok teljes körét (valamely meglévő irányelv módosítása, új irányelv vagy rendelet, útmutatás).

A víz újrafelhasználásáról szóló új jogszabály esetében lehetséges megoldás volt egy olyan meglévő keretrendszer – nevezetesen a települési szennyvíz kezeléséről szóló irányelv – módosítása, amely már kitér a víz újrafelhasználására. Ugyanakkor egy módosított vagy új irányelv szükségessé tenné a valamennyi tagállam általi átültetést a nemzeti jogba. A víz újrafelhasználása határozottan ígéretes lehetőséget kínál sok tagállam számára, de figyelembe kell venni, hogy jelenleg mindössze 6 tagállamban (Ciprus, Görögország, Spanyolország, Franciaország, Olaszország és Portugália) vannak érvényben a víz újrafelhasználására vonatkozó követelmények (jogszabályokban vagy nemzeti nem szabályozási előírásokban). Egy módosított vagy új irányelvet valamennyi tagállamnak át kellene ültetnie, és feltétlenül biztosítani kellene a rugalmasságot a követelmények átültetése terén. Ez csökkentené az eltéréseket az EU-ban, de komolyan korlátozná a célkitűzések megvalósítását, különösen a visszanyert vízre vonatkozó követelmények minimális harmonizációja, a kockázatkezelési módszerek, valamint az egyenlő versenyfeltételek megteremtése terén. Az európai vízkészletek megőrzésére irányuló terv hatásvizsgálata már rámutatott erre a korlátozó hatásra, és a tervben végül a rendelet volt az egyetlen részletesen értékelt szakpolitikai szabályozási alternatíva. A helyi kontextusnak megfelelő adaptációt lehetővé tevő rugalmasság, ami az irányelv vagy a módosított irányelv melletti fő érvnek tűnik, más eszközökkel is biztosítható, különösen a közös kockázatkezelés javasolt bevezetésével.

A jogi aktus formáját tekintve a hatásvizsgálat szerint egy irányelv és egy rendelet is megfelelő lehet, mindegyiknek vannak bizonyos előnyei és hátrányai. Egy rendelet jobban megfelelne a kezdeményezés lehetőségeket teremtő jellegének, különösen az olyan tagállamok esetében, amelyek hasznosnak tartják a víz újrafelhasználását, vagy amelyekben erős üzleti érdekek fűződnek a víz újrafelhasználásával foglalkozó technológiák kifejlesztéséhez. Egy irányelv nagyobb rugalmasságot tehet lehetővé a szigorúbb nemzeti követelmények meghatározását illetően, egyidejűleg nagyobb átültetési terhet róva valamennyi tagállamra, noha a víz újrafelhasználása jelenleg nem mindegyik számára fontos.

Végül a célkitűzések elérésére szolgáló legmegfelelőbb jogi aktusként az alábbi okokból a rendeletre esett a választás:

- közvetlenül vonatkozna (a tagállamok mellett) az üzleti szereplőkre, ezzel ösztönözve a piaci térnyerést, potenciálisan még azokban a tagállamokban is, ahol jelenleg nincs vízhiány, de ahol jó „zöld” technológiák kerülnek kidolgozásra. Ez pozitív hatást gyakorolhat a kutatásra és innovációra, illetve a bevált technológiák és az új üzleti lehetőségek megjelenésére a belső piacon;
- egy rendelet sokkal gyorsabban hatályba lépne, mint a települési szennyvíz kezeléséről szóló irányelv bármely lehetséges jövőbeli módosítása (amelynek vonatkozásában a jelenleg folyamatban lévő értékelés várhatóan 2019-ben fejeződik be; a módosításokra vonatkozó későbbi jogalkotási javaslatokra csak hatásvizsgálatot követően kerülhetne sor), így gyorsabban hozzá tud járulni a vízhiány megszüntetésére vonatkozó fő célkitűzés eléréséhez.

3. AZ UTÓLAGOS ÉRTÉKELÉSEK, AZ ÉRDEKELT FELEKKEL FOLYTATOTT KONZULTÁCIÓK ÉS A HATÁSVIZSGÁLATOK EREDMÉNYEI

- **A jelenleg hatályban lévő jogszabályok utólagos értékelése/célravezetőségi vizsgálata**

„Az európai vízkészletek megőrzésére irányuló terv” című, 2012. évi bizottsági közlemény (COM(2012) 673) elismerte a probléma uniós szintű megoldásának szükségességét. A terv egyik alapjaként 2012. novemberében kiadott, „Az Unió édesvizekre vonatkozó szakpolitikájának célravezetőségi vizsgálata” (SWD(2012) 393) című dokumentum értékelte a meghozott intézkedések teljesítményét a vízpolitika összefüggésében már elfogadott célkitűzések elérésében a környezetvédelem terén és egyéb szakpolitikai területeken egyaránt. Emellett azonosította azokat a fő hiányosságokat, amelyeket meg kell szüntetni a környezetvédelmi célkitűzések hatékonyabb elérése érdekében. A szennyvíz újrafelhasználása tekintetében a célravezetőségi vizsgálat megállapította, hogy **„továbbra is az alacsony környezeti hatással járó alternatív vízellátási megoldásokra kell támaszkodni” a vízhiány megszüntetése érdekében.**

- **Az érdekelt felekkel folytatott konzultációk**

A víz újrafelhasználásáról szóló lehetséges új uniós kezdeményezéssel kapcsolatos konzultációs folyamat 2012-ben kezdődött, és különböző formákban, szervezeten és ad hoc jelleggel is, 2017 júliusáig tartott. A konzultációs stratégia végrehajtása magában foglalta az érdekelt felek széles körétől származó, illetve két nyilvános online konzultáció során beérkezett vélemények összegyűjtését és elemzését.

[Az első nyilvános online konzultációra 2014. július 30. és november 7. között került sor,](#) és 506 hozzászólás érkezett. [A második nyilvános online konzultáció 2016. október 28. és 2017. január 27. között zajlott,](#) és a részletesebb szakpolitikai alternatívákra összpontosított az öntözés és a felszín alatti vizek visszatáplálására szolgáló újrafelhasznált vízre vonatkozó minimumkövetelmények meghatározását illetően. Összesen 344 hozzászólás érkezett. A 2014. és 2016. évi nyilvános online konzultáció során a válaszadók 60–80 %-a az uniós szabályozási keret mellett foglalt állást. Emellett a 2014. évi nyilvános online konzultációban részt vevő válaszadók több mint 80 %-a úgy véli, hogy a jogilag kötelező erejű uniós minimumkövetelmények hatékonyan biztosítják a környezet és az egészség védelmét a víz újrafelhasználása tekintetében. A főként egy uniós rendelet mellett állást foglalt válaszadók mindkét esetben a csatornázás, az ivóvízellátás, az élelmiszeripar és a környezetvédelem terén tevékenykedő magánvállalkozások képviselői és/vagy déli uniós tagállamokból származnak.

A válaszadók tisztában vannak a víz öntözési célú vagy a talajvíz feltöltésére irányuló újrafelhasználásának előnyeivel a vízforrások elérhetőségét tekintve, a vízstressz vagy a vízhiány, a nem fenntartható vízkivétel és az éghajlatváltozás összefüggésében (a válaszadók több mint 70 %-a a válaszadók különböző kategóriáiban). A válaszadók nagy része tisztában van azzal is, hogy a víz újrafelhasználása hozzájárulhat a víztestek minőségének megőrzéséhez a felszín alatti vizek sóssá válásának elkerülésével. Ezenfelül a válaszadók szerint a víz újrafelhasználása növeli az erőforrás-hatékonyt, elősegíti az innovációt, és hozzájárul a talaj termékenyítéséhez, habár ezek az előnyök a megítélés szerint szerényebbek az előzőekhez képest.

Másrésről a válaszadók kevésbé hajlamosak a víz újrafelhasználásából származó előnyként észrevenni a hatóságok költségmegtakarítását, a megnövekedett bevételeket, vagy az energia- és szénmegtakarítást. A válaszadók kategóriái szerinti elemzés különösen arról tanúskodik, hogy a rendszeresen vízhiánnyal küzdő országok és a déli uniós tagállamok jóval több és

nagyobb előnyt látnak a víz újrafelhasználásában, mint a válaszadók más csoportjai. A csatornázás, az ivóvízellátás, a környezetvédelem és a gazdaság területén tevékenykedő válaszadók között nagy egyetértés uralkodik az előnyökről.

Általános egyetértés van a válaszadók között az újrafelhasznált víz biztonságát illetően a folyókból származó vízhez képest, mert a válaszadók közel 70 %-a szerint az újrafelhasznált víz legalább annyira biztonságos. A déli uniós tagállamokból és a rendszeresen vízhiánnyal küzdő országokból származó válaszadók jóval hajlamosabbak számításba venni az újrafelhasznált víz alkalmazását mind öntözés, mind a talajvíz feltöltése céljára, mert legalább annyira biztonságosnak tartják, mint az alternatív megoldásokat (folyók vagy felszín alatti víz használata), szemben a keleti és északi uniós tagállamokból származó válaszadókkal, akik hasonló arányban kevésbé tartják biztonságosnak az újrafelhasznált vizet. Más típusú szervezetekhez képest a magánvállalkozásokhoz tartozó válaszadók értékelik messze a legpozitívabban az újrafelhasznált víz biztonságát, szem előtt tartva, hogy 68 %-uk érdekelt az ivóvízellátásban és a csatornázásban.

A célzott érdekelt felektől beérkezett különböző hozzászólások⁷ összefoglalását a II. melléklet (Összefoglaló jelentés a hatásvizsgálati jelentéshez kapcsolódó konzultációs tevékenységről) tartalmazza. A beérkezett vélemények és a megállapítások alapján készült a javaslatához tartozó hatásvizsgálat és az alapjául szolgáló tudományos információk frissítése (a JRC jelentése a hatásvizsgálati jelentés 7. mellékletében), és ezek szolgáltatott információkat a döntéshozatali folyamathoz a víz újrafelhasználásáról szóló uniós szintű rendeletre vonatkozó javaslat tekintetében.

Konzultáció a tagállamok és az érdekelt szervezetek szakértőivel

A vízügyi keretirányelv közös végrehajtási stratégiája keretében került sor konzultációra. Az intézkedési programokkal foglalkozó korábbi munkacsoport 6 ülésen vitatta meg a víz újrafelhasználását (2013. szeptember és november, 2014. március és október, 2015. március és október). A közös végrehajtási stratégia 2016–2018. évi munkaprogramjában szerepelt egy kifejezetten a víz újrafelhasználásával kapcsolatos tevékenység és egy ad hoc munkacsoport, amely követte a kapcsolódó fellépéseket, és rendszeresen ülésezett⁸.

• Szakértői vélemények beszerzése és felhasználása

A jogalkotási javaslat és a hatásvizsgálat nagyszámú bizonyítékon alapul, amint azt a hatásvizsgálatról szóló szolgálati munkadokumentum ismerteti. A rendeletjavaslat hatásvizsgálatának fő információforrásai a 2012. évi terv hatásvizsgálata, az azt követő támogató tanulmányok, valamint a JRC tudományos információi (a minőségre vonatkozó minimumkövetelmények), illetve a JRC vízmodellezése. Továbbá sor került konkrét szempontok – nevezetesen az innovációs és területi hatások – vizsgálatára.

A jelenlegi javaslat kidolgozásának összefüggésében a JRC első lépésként felülvizsgálta a víz mezőgazdasági öntözésre és a talajvíz feltöltésére irányuló újrafelhasználása kapcsán rendelkezésre álló tudományos, technikai és jogi ismereteket. A minőségre vonatkozó

⁷ <http://ec.europa.eu/environment/water/reuse.htm>

⁸ Sor került a víz uniós tagállamokban való újrafelhasználásának állapotával kapcsolatos információk gyűjtésére, és a résztvevők felkérést kaptak arra, hogy adjanak visszajelzést a tanácsadók által kidolgozott hatásvizsgálati tanulmányok tervezeteiről. A Környezetvédelmi Főigazgatóság és a JRC 2015 júniusában technikai műhelytalálkozót szervezett a víz újrafelhasználására vonatkozó lehetséges uniós szintű minőségi minimumkövetelményekről. A 2016 márciusában és októberében, illetve a 2017 júniusában tartott ülések kifejezetten a JRC technikai jelentéstervezeteit vitatták meg. A visszajelzések, valamint további információk gyűjtése érdekében a hatásvizsgálat tervezett elemeinek bemutatására is sor került. A felszín alatti vizekről szóló irányelv, a környezetminőségi előírásokról szóló irányelv, a települési szennyvíz kezeléséről szóló irányelv és az ivóvízről szóló irányelv szakértői csoportjai is részt vettek a konzultációban.

minimumkövetelményekről szóló javaslat kidolgozásának alapjául szolgáló dokumentumok közé tartoznak az alábbiak:

- uniós szintű keretszabályozás az egészség és a környezet védelme terén;
- a víz újrafelhasználásáról szóló hatályos tagállami jogszabályok és útmutatások, valamint a tagállamok tapasztalatai a víz-újrafelhasználási rendszerek terén;
- az egész világra kiterjedő, a víz újrafelhasználására vonatkozó referencia-útmutatók és rendeletek;
- a téma szempontjából lényegesnek tartott további tudományos hivatkozások.

A javaslat tudományos alapjának kidolgozása során a JRC többlépcsős megközelítést alkalmazott a konzultáció vonatkozásában. Az első szakaszban a JRC felkért egy, a tudományos világ, a vízügyi ágazat és a WHO kiválasztott szakértőiből álló csoportot, hogy véleményezze a javaslat megszövegezésével kapcsolatos munkát. A második szakaszban a víz újrafelhasználásával foglalkozó ad hoc munkacsoport révén – ahol a JRC három alkalommal is bemutatta az aktuális verziót – megtörtént a tagállamok formális tájékoztatása. Sor került a tagállamok írásbeli észrevételeinek dokumentálására és a JRC válaszáinak továbbítására. A JRC emellett számos nyilvános eseményen és tudományos találkozón ismertette a munka előrehaladását. Előadásokra került sor többek között az Európai Parlament vízügyi csoportjában, az európai innovációs partnerség víz újrafelhasználásával foglalkozó akciócsoportjában, a víz újrafelhasználásáról és újrafelhasználásáról szóló 11. IWA nemzetközi konferencián, valamint a szennyvíz újrafelhasználása terén mutatkozó új és újonnan jelentkező kihívásokkal és lehetőségekkel foglalkozó COST NEREUS cselekvés keretében. Tekintettel az egészségügyi és környezeti kérdések érzékenységre és a víz újrafelhasználására vonatkozó gyakorlatba vetett általános bizalomra, a harmadik szakaszban sor került a független Egészségügyi, Környezeti és Újonnan Felmerülő Kockázatok Tudományos Bizottsága (SCHEER) és az Európai Élelmiszerbiztonsági Hatóság (EFSA) tudományos szakvéleményének kikérésére és figyelembevételére a dokumentum véglegesítése során, vagy ellenkező esetben annak indokolására. A szakértők, akiknek hálásan köszönjük a közreműködést, a dokumentummal kapcsolatban a folyamat során folytatott kritikus jellegű viták során észrevételeket tettek és véleményt nyilvánítottak.

Az alapul szolgáló tanulmányok és a JRC technikai jelentése elérhető a <http://ec.europa.eu/environment/water/reuse.htm> internetes oldalon.

• **Hatásvizsgálat**

A javaslat hatásvizsgálaton alapul, amellyel kapcsolatban 2018. január 19-én a Szabályozói Ellenőrzési Testület fenntartásokkal, de pozitívan nyilatkozott⁹ (azt megelőzően 2017. október 27-én negatív véleményt nyilvánított). A Szabályozói Ellenőrzési Testület által felvetett kérdésekre kitért a hatásvizsgálattal kapcsolatos szolgálati munkadokumentum átdolgozott változata, amelyben külön fejezet részletezi a Szabályozói Ellenőrzési Testület véleményét követő módosításokat (a hatásvizgálatról szóló jelentés 1. melléklete – Tájékoztató az eljárásjogról).

Az európai vízkészletek megőrzésére irányuló terv, az édesvízre vonatkozó uniós szakpolitika célravezetőségi vizsgálata, a támogató tanulmányok és az érdekelt felekkel folytatott konzultációk alapján több szakpolitikai alternatíva került kidolgozásra az azonosított probléma és a mögötte húzódó okok felszámolására. A hatásvizsgálat az alapján értékelte az

⁹ A testület véleménye a hatásvizgálatról: SEC(2018) 249, hatásvizsgálat: SWD(2018) 249, vezetői összefoglaló: SWD(2018) 250.

alternatívákat, hogy milyen lehetőségek rejlenek bennük, illetve mennyire hatékonyak a rendelet általános célkitűzésének elérésére, ami a vízhiány megszüntetése a víz újrafelhasználásával, és ezzel egyidejűleg a környezet és az emberi egészség védelmének biztosítása. A hatásvizsgálat során elvégzett elemzés szerint a talajvíz feltöltése esetében az uniós szabályozási fellépés az erős helyi vonatkozások miatt nem arányos. Az elemzések részletes eredményei megtalálhatók a hatásvizsgálatról szóló tanulmányban és szolgálati munkadokumentumban.

A három vizsgált szakpolitikai alternatíva a következő: 1) olyan **jogi aktus**, amely **egységes** megközelítéssel biztosítja a mezőgazdasági termékek biztonságát (a legszigorúbb minimumkövetelmények az élelmezési célú termény kategóriájától és az öntözés technikájától függetlenül), másrészt a helyi közegészség és a környezet védelmét (alapvető kockázatkezelési feladatok); 2) olyan **jogi aktus**, amely biztosítja egyrészt **a célnak megfelelő** megközelítéssel a mezőgazdasági termékek biztonságát (az élelmezési célú termény kategóriájától és az öntözés technikájától függő minimumkövetelmények), másrészt a helyi közegészség és a környezet védelmét (alapvető kockázatkezelési feladatok); és 3) a mezőgazdasági termékek biztonságáról szóló **útmutató a célnak megfelelő** megközelítéssel (az élelmezési célú termény kategóriájától és az öntözés technikájától függő minimumkövetelmények), valamint a helyi közegészség és a környezet védelme (alapvető kockázatkezelési feladatok). Az 1) és 2) alternatíva esetében a jogi aktust az alapvető kockázatkezelési feladatok végrehajtásáról szóló, a tagállamokkal együtt kidolgozandó útmutató kísérné.

A mezőgazdasági öntözés világszerte és Európában is az újrafelhasznált víz legjelentősebb felhasználási módja, illetve Európában a víz jelentős felhasználási módja, és összességében az édesvizet érintő teljes vízkivétel körülbelül negyedét teszi ki. Az öntözési célú vízkivétel Dél- és Dél-Kelet-Európában teljes édesvízkivétel körülbelül 60 %-át, illetve egyes vízgyűjtő kerületekben akár 80 %-át is kiteszi. Ezért a mezőgazdaságban rejlenek a legnagyobb lehetőségek a visszanyert víz fokozott felhasználására, ami hozzájárulna az európai vízhiány enyhítéséhez. Az alternatívák elemzése és azt követő rangsorolása arra a következtetésre vezetett, hogy a mezőgazdasági öntözés kapcsán az előnyben részesített alternatíva a **célnak megfelelő megközelítést előíró jogi aktus**, mert a többi lehetőséghez viszonyítva ez képes nagyobb mennyiségben és alacsonyabb költségek mellett biztosítani a tisztított szennyvizet. A mezőgazdasági öntözés vonatkozásában az alternatívák közül a célnak megfelelő megközelítéssel, valamint kockázatkezeléssel járó uniós rendelet járna a legtöbb környezeti, gazdasági és társadalmi előnnyel. Különösen a vízhiány enyhítéséhez járulna hozzá a víz megfizethető árú fokozott újrafelhasználásával, amely elérhetné a körülbelül 6,6 milliárd m³ évi mennyiséget, szemben az 1,7 milliárd m³-es alapforgatókönyvvel. Emellett egyenlő versenyfeltételeket teremtene a befektetők számára, bizonyossággal szolgálna az érintett termékek belső piaci forgalmazását illetően, és ezzel hozzájárulna a víz öntözési célú újrafelhasználásába vetett bizalom erősítéséhez.

A nemzeti hatóságok adminisztratív költségei az elemzések szerint elhanyagolhatók vagy csökkennek az alapforgatókönyvhöz képest. Egy célnak megfelelő megközelítést előíró uniós rendelet esetében az elérhető vízmennyiség kezelése várhatóan 38 EUR/m³/nap befektetést igényel, míg az egységes megközelítés esetében ez 271 EUR/m³/nap összegre nőne. A célnak megfelelő megközelítés alkalmazásával egy kevesebb mint 700 millió EUR nagyságú befektetés évente több mint 6,6 milliárd m³ víz tisztítását tenné lehetővé azonos költségkűszöb alatt, és a visszanyert víz összköltsége 0,5 EUR/m³ alatt maradna.

- **Célravezető szabályozás és egyszerűsítés**

A javasolt rendelet új, ezért nem terjed rá ki az uniós környezeti politikával kapcsolatos jelentéstétel és ellenőrzés legújabb célravezetőségi vizsgálata¹⁰. Ugyanakkor sor került a célravezetőségi vizsgálat eredményei, a levont tanulságok és az ajánlások, valamint a kapcsolódó cselekvési terv¹¹ figyelembevételére a javaslatához kapcsolódó ellenőrzési és jelentéstételi kötelezettségek kidolgozása során az adminisztratív terhek minimalizálása érdekében (modern ikt-eszközök használatával, illetve mutatóalapú jelentésekre összpontosítva), illetve az átláthatóság és az elszámoltathatóság céljából. A megközelítés figyelembe veszi továbbá, hogy a rendelet értékelését tekintve szükség van a megfelelő bizonyítékok elérhetőségének biztosítására a minőségi jogalkotásról szóló iránymutatásnak megfelelően (a nyomon követésről szóló V. szakasz). A végrehajtás nyomon követésére vonatkozó észszerűsített megközelítés első alkalmazására az ivóvízről szóló irányelv¹² átdolgozásáról szóló közelmúltbeli bizottsági javaslat vonatkozásában került sor. A jelenlegi javaslat kiindulópontként használta ezeket a rendelkezéseket, és szükség esetén módosította őket. A megközelítés ezért a koherenciát is biztosítani fogja, ami újabb fontos tényező a célravezető szabályozás szempontjából.

- **Alapjogok**

Ez a javaslat hozzájárulna az Európai Unió Alapjogi Chartája környezetvédelemről szóló 37. cikkének alkalmazásához.

4. KÖLTSÉGVETÉSI VONZATOK

A javaslat főként szabályozási intézkedésekre vonatkozik, amelyek nincsenek közvetlen hatással az operatív kiadásokra. A konkrét végrehajtás során, amely várhatóan csak 2021-ben kezdődik, a javaslat korlátozottan befolyásolhatja az Európai Környezetvédelmi Ügynökség (EKÜ) erőforrásait. Ugyanakkor ezeket mindig fedezi a pénzügyi keretösszeg és az EKÜ humán erőforrás-tervezése a következő, a 2020 utáni időszakra vonatkozó többéves pénzügyi keretnek megfelelően.

5. EGYÉB ELEMEK

- **Végrehajtási tervek, valamint a nyomon követés, az értékelés és a jelentéstétel szabályai**

Az újratervezett víz biztonságát illetően az átláthatóság és az információkhoz való hozzáférés alapvető szempont a felhasználók és a nagyközönség bizalmának elnyerésében. A hagyományos jelentéstételi kötelezettségek helyett ezért a nagyközönség tájékoztatására kell helyezni a hangsúlyt. Az ellenőrzési kötelezettségek elsősorban a vízvisszanyerő telepek üzemeltetőit terhelik, és a tagállamoknak kell biztosítaniuk az információk online közzétételét a nyilvánosság számára.

A rendeletjavaslat további ellenőrzési kötelezettségeket tartalmaz a visszanyert víz minőségére vonatkozóan. A tagállamok e rendeletjavaslat, a vízpolitikai keretirányelv és a települési szennyvíz kezeléséről szóló irányelv értelmében nyert ellenőrzési adatok és egyéb idevágó információk alapján ellenőrzik az engedélyezési feltételeknek való megfelelést. A tagállamok közzéteszik a megfelelés ellenőrzésének eredményét, és biztosítják, hogy a Bizottság hozzáférjen a releváns adatokhoz.

¹⁰ SWD(2017) 230.

¹¹ COM(2017) 312.

¹² COM(2017) 753.

A Bizottság részletes szabályokat fog meghatározni a nyilvánosság számára online biztosítandó információk formátumát és közzétételét illetően. A követelmények kidolgozására a tagállami szakértőkkel konzultálva kerül majd sor az uniós környezetvédelmi szakpolitikával kapcsolatos jelentéstétel és nyomon követés célravezetőségi vizsgálata során levont következtetések és az utánkövetési fellépések figyelembevételével, különösen a fejlett infokommunikációs technológiák használatát illetően.

Tekintettel az aggodalomra okot adó szennyező anyagok vonatkozásában az ismeretek és a szakpolitikai keret várható fejlődésére, a javaslat tartalmaz egy záradékot a mellékleteknek a technikai és tudományos haladáshoz való igazításáról, és előírja az értékelést.

- **A javaslat egyes rendelkezéseinek részletes magyarázata**

1. cikk – Tárgy és cél

Ez a cikk meghatározza a javaslat célkitűzéseit, vagyis azt, hogy a javaslat meg kívánja határozni a víz minőségére és ellenőrzésére vonatkozó minimumkövetelményeket, valamint az alapvető kockázatkezelési feladatokat annak biztosítására, hogy a tisztított szennyvíz újrafelhasználása biztonságos legyen, kezelje a vízhiányt, és hozzájáruljon a belső piac hatékony működéséhez.

2. cikk – Hatály

Ez a cikk meghatározza, hogy a rendeletjavaslat az I. melléklet 1. szakaszában meghatározott konkrét felhasználási módra, vagyis a mezőgazdasági öntözésre szánt visszanyert vízre vonatkozik.

3. cikk – Fogalommeghatározások

Ez a cikk felsorolja a rendeletjavaslatban használt fogalommeghatározásokat.

4. cikk – A vízvisszanyerő telep üzemeltetőjének kötelezettségei a vízminőség vonatkozásában

Ez a cikk meghatározza, milyen minimumkövetelményeknek kell eleget tenni, hogy a visszanyert víz felhasználható legyen mezőgazdasági öntözésre. Hivatkozik az I. mellékletre, amely meghatározza a visszanyert víz minőségére és ellenőrzésére vonatkozó minimumkövetelményeket, és további követelményeket határoz meg a 7. cikknek megfelelően az 5. cikkben meghatározott kockázatkezelés alapján.

5. cikk – Kockázatkezelés

Ez a cikk meghatározza a vízvisszanyerő telep üzemeltetője által az érdekelt felekkel (a visszanyert víz végfelhasználója, a vízvisszanyerő telepet vízzel ellátó települési szennyvíztisztító telep stb.) együttműködésben végrehajtandó kockázatkezelés folyamatát. A vízvisszanyerő telep üzemeltetője kidolgozza a víz újrafelhasználására vonatkozó kockázatkezelési tervet, amelyben kiegészítő követelményeket határoz meg a kockázatok további csökkentése érdekében, és amely az illetékes hatóság által kiadott engedély része lenne. A víz újrafelhasználására vonatkozó kockázatkezelési tervnek a javaslat II. mellékletében meghatározott alapvető kockázatkezelési elveken kell alapulnia. A tervek szerint felhatalmazáson alapuló jogi aktus fogja meghatározni azokat a műszaki előírásokat, amelyek kiegészíthetik a II. mellékletben meghatározott alapvető kockázatkezelési feladatokat.

6. cikk – A visszanyert víz szolgáltatására vonatkozó engedély iránti kérelem

Ez a cikk meghatározza a visszanyert víz szolgáltatására vonatkozó engedély kérelmezési folyamatát, beleértve a kérelmező által benyújtandó dokumentumokat.

7. cikk – Engedélyezés

Ez a cikk meghatározza az engedélyezési eljárásban érintett releváns szereplők kötelezettségeit. Továbbá meghatározza, milyen feltételeket kell tartalmaznia az engedélynek, illetve előírja, hogy legalább öt évente felül kell vizsgálni az engedélyt.

8. cikk – A megfelelés ellenőrzése

Ez a cikk kötelezi az illetékes hatóságokat, hogy ellenőrizzék a visszanyert víznek az engedélyben szereplő feltételeknek való megfelelését. Meghatározza továbbá a rendeletjavaslatnak való meg nem felelés vagy a meg nem feleléshez vezető incidensek esetén követendő szabályokat.

9. cikk – A tagállamok közötti együttműködés

Ez a cikk előírja a tagállamok illetékes hatóságai között adott esetben a víz újrafelhasználására vonatkozó engedély kibocsátását megelőzően folytatandó információcsere módjait

10. cikk – A nyilvánosság tájékoztatása

A jelentésről szóló célravezetőségi vizsgálat következtetéseinek megfelelően ez a cikk előírja, milyen információkat kell nyilvánosságra hozniuk a tagállamoknak. Ennek célja az átláthatóság növelése, ami fokozná a fogyasztók bizalmát a víz újrafelhasználása iránt, és bővítené ismereteiket azzal kapcsolatban, milyen hatást gyakorol ez a rendelet a víz nagyobb arányú újrafelhasználására. Egy tervezett végrehajtási jogi aktus meghatározná az információk formátumára és közzétételére vonatkozó részletes szabályokat.

11. cikk – A végrehajtás nyomán követésével kapcsolatos tájékoztatás

A jelentésről szóló célravezetőségi vizsgálat következtetéseinek megfelelően ez a cikk meghatározza a javasolt rendelet végrehajtásával kapcsolatos releváns adatok összegyűjtésére vonatkozó eljárást az adminisztratív terhek minimalizálása (modern ikt-eszközök használata, mutatóalapú jelentések), illetve az átláthatóság és az elszámoltathatóság érdekében. E cikk értelmében a tagállamok a víz újrafelhasználására vonatkozó információkat tartalmazó adatkészleteket hoznak létre a települési szennyvíz kezeléséről szóló irányelv és a vízpolitikai keretirányelv által előírt jelenlegi jelentéstétel során nyert adatok lehető legnagyobb mértékű felhasználásával. Az adatkészleteket az INSPIRE-irányelvben foglaltaknak megfelelően kell létrehozni. E célból a cikk előírja az Európai Környezetvédelmi Ügynökség által biztosított segítségnyújtást; az Ügynökség feladatul kapja azt is, hogy rendszeresen megtekintse az adatokat, és azokról a Bizottság részére a rendelet uniós szintű végrehajtásáról szóló áttekintéseket készítsen, amelyek a rendelet jövőbeli értékelésének összefüggésében is felhasználásra kerülnek (13. cikk). Egy tervezett végrehajtási jogi aktus meghatározná az információk formátumára és közzétételére vonatkozó részletes szabályokat.

12. cikk – Az igazságszolgáltatáshoz való jog

Ez a cikk összhangban van az Alapjogi Charta 47. cikkével, és az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés tekintetében végrehajtja az Aarhusi Egyezményt. A polgárok és a civil szervezetek számára lehetővé kell tenni, hogy jogi szempontból felülvizsgálják a tagállamok által ezen rendelet alapján hozott határozatokat.

13. cikk – Értékelés

Ez a cikk meghatározza a rendelet jövőbeli értékelésének keretét (a minőségi jogalkotásra vonatkozó bizottsági útmutatás értelmében). Az első értékelésre a rendelet hatálybalépésétől számított 6 év elteltével kerül sor.

14. cikk – A felhatalmazás gyakorlása

Ez a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadásáról szóló szokásos cikk.

15. cikk – Bizottsági eljárás

Ez a végrehajtási jogi aktusok elfogadásáról szóló szokásos cikk.

16. cikk – Szankciók

Ez a szankciókról szóló szokásos cikk.

17. cikk – Hatálybalépés és alkalmazás

Ez a cikk meghatározza a hatálybalépés és az alkalmazás dátumát – ez utóbbi egy év a hatálybalépést követően –, hogy a tagállamoknak elegendő idő álljon rendelkezésükre a rendelethez való alkalmazkodásra és a kockázatkezelés egységes alkalmazását biztosító végrehajtási jogi aktus kidolgozására.

I. melléklet – Felhasználási módok és minimumkövetelmények

1. szakasz – A visszanyert víz felhasználási módjai

Ez a szakasz meghatározza a visszanyert víz felhasználási módját, ami a mezőgazdasági öntözés.

2. szakasz – Minimumkövetelmények

Ez a rész meghatározza a visszanyert víz minőségi osztályait és a kapcsolódó mezőgazdasági felhasználási módokat (1. táblázat). Az a) rész meghatározza a vízminőségre vonatkozó, a JRC által a tagállami és a nemzetközi gyakorlatok alapján kidolgozott minimumkövetelményeket (2. táblázat).

A b) rész meghatározza a visszanyert vízre vonatkozó ellenőrzési követelményeket (3. táblázat) és a hitelesítő ellenőrzést a legszigorúbb besorolás (A osztály) esetében (4. táblázat).

II. melléklet – Alapvető kockázatkezelési feladatok

Ez a melléklet részletesen meghatározza a vízvisszanyerő telep üzemeltetője által a víz újrafelhasználására vonatkozó kockázatkezelési terv kidolgozása, az engedélyben szerepeltetendő további követelmények azonosítása és a víz újrafelhasználásával kapcsolatos rendszer végrehajtása érdekében elvégzendő feladatokat.

Javaslat

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS RENDELETE

a víz újrafelhasználására vonatkozó minimumkövetelményekről

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 192. cikke (1) bekezdésére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére¹³,

tekintettel a Régiók Bizottságának véleményére¹⁴,

rendes jogalkotási eljárás keretében,

mivel:

- (1) Az Unió vízkészleteire egyre nagyobb nyomás nehezedik, ami vízhiányhoz és a vízminőség romlásához vezet. Az éghajlatváltozás és az aszályok jelentősen hozzájárulnak az édesvíz elérhetőségével kapcsolatos, a városfejlesztés és a mezőgazdaság okozta problémákhoz.
- (2) Az Unió jobban tudna reagálni a vízforrásokra nehezedő erősödő nyomásra a kezelt szennyvíz szélesebb körű újrafelhasználásával. Az Európai Parlament és a Tanács 2000/60/EK irányelve¹⁵ megemlíti a víz újrafelhasználását mint olyan kiegészítő intézkedést, amelyet a tagállamok használhatnak ahhoz, hogy elérjék az irányelvben meghatározott, a felszíni vizek és a felszín alatti vizek jó minőségi és mennyiségi állapotára vonatkozó célkitűzéseket. A 91/271/EGK tanácsi irányelv¹⁶ előírja, hogy a kezelt szennyvizet, ha csak lehet, ismét fel kell használni.
- (3) Az európai vízkészletek megőrzésére irányuló tervről szóló, az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak és a Régiók Bizottságának címtett bizottsági közlemény¹⁷ szerint a víz öntözési vagy ipari célú

¹³ HL C , , o.

¹⁴ HL C , , o.

¹⁵ Az Európai Parlament és a Tanács 2000/60/EK irányelve (2000. október 23.) a vízpolitika terén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról (HL L 327., 2000.12.22., 1. o.).

¹⁶ A Tanács 91/271/EGK irányelve (1991. május 21.) a települési szennyvíz kezeléséről (HL L 135., 1991.5.30., 40. o.).

¹⁷ COM(2012) 673.

újrafelhasználása olyan alternatív vízellátási lehetőség, amelyre az Uniónak figyelmet kell fordítania.

- (4) Az Európai Unióban a vízhiány és az aszály jelentette kihívás kezeléséről szóló, az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak címzett bizottsági közlemény¹⁸ meghatározza a tagállamok által a vízhiány és az aszályok kezelése során figyelembe veendő intézkedések hierarchiáját. Kimondja, hogy azokban a régiókban, ahol minden megelőző intézkedés végrehajtására sor került a vízzel kapcsolatos intézkedések hierarchiája szerint, és ahol a vízigény még mindig meghaladja a hozzáférhető vízkészletet, a súlyos aszály hatásainak enyhítésére szolgáló egyéb lehetséges módként bizonyos körülmények között, a költség-haszon dimenzió kellő figyelembevételével, szóba jöhet kiegészítő vízellátási infrastruktúra felállítása.
- (5) A körforgásos gazdaságról szóló cselekvési tervben¹⁹ a Bizottság kötelezettséget vállal számos fellépésre a kezelt szennyvíz újrafelhasználásának előmozdítása érdekében, beleértve a víz újrafelhasználására vonatkozó minimumkövetelményekről szóló jogalkotási javaslat kidolgozását.
- (6) A megfelelően kezelt, például települési szennyvíztisztító telepekről vagy ipari létesítményekből származó szennyvíz újrafelhasználása a megítélés szerint kisebb környezeti hatást fejt ki, mint egyéb olyan alternatív vízellátási módszerek, mint például a vízátvétel vagy a sótalánítás, de ilyen újrafelhasználásra csak korlátozottan kerül sor az Unióban. Ez részben a víz újrafelhasználásával kapcsolatos közös uniós környezetvédelmi vagy egészségügyi előírások hiányára, illetve különösen a mezőgazdasági termékek vonatkozásában a visszanyert vízzel öntözött termékek szabad mozgásának lehetséges akadályaira vezethető vissza.
- (7) A visszanyert vízzel öntözött mezőgazdasági termékekkel kapcsolatos élelmiszer-higiéniára vonatkozó egészségügyi előírások csak akkor teljesíthetők, ha az egyes tagállamokban nincsenek jelentős különbségek a mezőgazdasági öntözésre szánt visszanyert vízre vonatkozó minőségi követelmények között. A követelmények harmonizálása emellett hozzá fog járulni a belső piac hatékony működéséhez az ilyen termékek vonatkozásában. Ezért célszerű minimális harmonizáció megteremtése a víz minőségére és ellenőrzésére vonatkozó minimumkövetelmények meghatározása révén. Az ilyen minimumkövetelmények közé tartoznak a visszanyert vízre vonatkozó minimumparaméterek és egyéb, szükség esetén az illetékes hatóságok által meghatározott szigorúbb vagy további minőségi követelmények, valamint a megfelelő megelőző intézkedések. A vízminőségre vonatkozó szigorúbb vagy további követelmények azonosítása érdekében a vízvisszanyerő telepek üzemeltetőinek kockázatkezelési feladatokat kell végrehajtaniuk. A paraméterek a Bizottság Közös Kutatóközpontjának szakmai jelentésén alapulnak, és a víz újrafelhasználásával kapcsolatos nemzetközi előírásokat tükrözik.
- (8) A víz újrafelhasználására vonatkozó minimumkövetelmények betartása segít megvalósítani az ENSZ 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlesztési menetrendjének fenntartható fejlesztési céljait, különösen a 6. célkitűzést a víz és a csatornázás mindenkire kiterjedő elérhetőségének és fenntartható kezelésének biztosítása, illetve a víz újrafelhasználásának és biztonságos újrafelhasználásának jelentős globális növekedése érdekében. Ez a rendelet biztosítani kívánja továbbá az Európai Unió Alapjogi Chartája környezetvédelemről szóló 37. cikkének alkalmazását.

¹⁸ COM(2007) 414.

¹⁹ COM(2015) 614.

- (9) A kockázatkezelés magában foglalja a kockázatok proaktív azonosítását és kezelését, és az egyes felhasználási módok esetében előírt minőségű visszanyert víz előállítására koncentrál. A kockázatkezelés az alapvető kockázatkezelési feladatokon alapul, és azonosítja a környezet, illetve az emberi és állati egészség megfelelő védelméhez esetleg szükséges további vízminőségi követelményeket.
- (10) A környezet és az emberi egészség hatékony védelme érdekében elsősorban a vízvisszanyerő telepek üzemeltetőit kell felelőssé tenni a visszanyert víz minőségéért. A minimumkövetelményeknek és az illetékes hatóság által meghatározott további feltételeknek való megfelelés érdekében a vízvisszanyerő telepek üzemeltetőinek ellenőrizniük kell a visszanyert víz minőségét. Ezért célszerű megállapítani az ellenőrzésre vonatkozó minimumkövetelményeket, amelyek előírják a rendszeres ellenőrzések gyakoriságát, valamint a hitelesítő ellenőrzések időzítését és teljesítménycéljait. A rendszeres ellenőrzésre vonatkozó egyes előírások meghatározására a 91/271/EGK irányelvnek megfelelően kerül sor.
- (11) Biztosítani kell a visszanyert víz biztonságos felhasználását, elősegítve ezzel a víz uniós szintű újrafelhasználását és erősítve a nyilvánosság bizalmát. Az egyes felhasználási módokra szánt visszanyert víz vonatkozásában a vízellátás ezért csak a tagállamok illetékes hatóságai által kiadott engedély alapján működhet. Az uniós szintű harmonizált megközelítés, a nyomomonkövethetőség és az átláthatóság biztosítása érdekében az ilyen engedélyekre vonatkozó anyagi jogi szabályokat uniós szinten kell megállapítani. Ugyanakkor az engedélyezési eljárás részleteit a tagállamok határozzák meg. A tagállamok vélhetően alkalmazhatják a meglévő engedélyezési eljárásokat, amelyek az e rendelet által bevezetett követelmények figyelembevételével módosítandók.
- (12) E rendelet rendelkezései kiegészítik az egyéb uniós jogszabályok követelményeit, különösen a lehetséges egészségügyi és környezeti kockázatok tekintetében. Az emberek és az állatok egészségét, illetve a környezetet fenyegető lehetséges kockázatok kezelésére szolgáló holisztikus megközelítés biztosítása érdekében a vízvisszanyerő telepek üzemeltetőinek és az illetékes hatóságoknak ezért figyelembe kell venniük az egyéb idevágó uniós jogszabályokban – különösen a 86/278/EGK, a 91/676/EGK²⁰ és a 98/83/EK²¹ tanácsi irányelvben, a 91/271/EGK és a 2000/60/EK irányelvben, a 178/2002/EK²², a 852/2004/EK²³, a 183/2005/EK²⁴, a 396/2005/EK²⁵ és az 1069/2009/EK²⁶ európai parlamenti és tanácsi rendeletben, a 2006/7/EK²⁷, a

²⁰ A Tanács 91/676/EGK irányelve (1991. december 12.) a vizek mezőgazdasági eredetű nitrátszennyezéssel szembeni védelméről (HL L 375., 1991.12.31., 1–8. o.).

²¹ A Tanács 98/83/EK irányelve (1998. november 3.) az emberi fogyasztásra szánt víz minőségéről (HL L 330., 1998.12.5., 32. o.).

²² Az Európai Parlament és a Tanács 178/2002/EK rendelete (2002. január 28.) az élelmiszerjog általános elveinek és követelményeinek meghatározásáról, az Európai Élelmiszerbiztonsági Hatóság létrehozásáról és az élelmiszer-biztonsággal kapcsolatos eljárások megállapításáról (HL L 31., 2002.2.1., 1. o.).

²³ Az Európai Parlament és a Tanács 852/2004/EK rendelete (2004. április 29.) az élelmiszer-higiéniáról (HL L 139., 2004.4.30., 1. o.).

²⁴ Az Európai Parlament és a Tanács 183/2005/EK rendelete (2005. január 12.) a takarmányhigiéncia követelményeinek meghatározásáról (HL L 35., 2005.2.8., 1. o.).

²⁵ Az Európai Parlament és a Tanács 396/2005/EK rendelete (2005. február 23.) a növényi és állati eredetű élelmiszerekben és takarmányokban, illetve azok felületén található megengedett növényvédőszer-maradékok határértékéről, valamint a 91/414/EGK tanácsi irányelv módosításáról (HL L 70., 2005.3.16., 1. o.).

²⁶ Az Európai Parlament és a Tanács 1069/2009/EK rendelete (2009. október 21.) a nem emberi fogyasztásra szánt állati melléktermékekre és a belőlük származó termékekre vonatkozó egészségügyi

2006/118/EK²⁸, a 2008/105/EK²⁹ és a 2011/92/EU³⁰ európai parlamenti és tanácsi irányelvben, valamint a 2073/2005/EK³¹, az 1881/2006/EK³² és a 142/2011/EK³³ bizottsági rendeletben – meghatározott követelményeket.

- (13) A 852/2004/EK rendelet általános élelmiszer-higiéniái szabályokat állapít meg az élelmiszer-vállalkozók számára, és az emberi fogyasztásra szánt élelmiszerek előállítására, feldolgozására, forgalmazására és forgalomba hozatalára vonatkozik. A rendelet az élelmiszerek egészségügyi minőségével foglalkozik, és egyik alapelve, hogy az élelmiszer-biztonság elsődleges felelősségét az élelmiszer-vállalkozó viseli. A rendelet részletes iránymutatásokra támaszkodik, különösen a mikrobiológiai kockázatoknak a friss gyümölcsök és zöldségek elsődleges termelésében alkalmazott megfelelő higiéniai gyakorlatok útján történő kezeléséhez készült útmutatóra (a 2017/C 163/01 számú bizottsági közlemény). Az ebben a rendeletben a visszanyert víz kapcsán meghatározott teljesítménycélok nem sértik az élelmiszer-vállalkozók azon jogát, hogy a 852/2004/EK rendeletnek megfelelő vízminőséget egy későbbi szakaszban több vízkezelési eljárás önmagában vagy egyéb, vízkezelést nem tartalmazó módszerekkel együtt való alkalmazásával érik el.
- (14) A víz újrafelhasználásába vetett bizalom megerősítése érdekében tájékoztatni kell a nyilvánosságot. A víz újrafelhasználásával kapcsolatos tájékoztatás lehetővé teszi a fokozott átláthatóságot és nyomonkövethetőséget, és emellett különösen érdekes lehet más olyan hatóságoknak, amelyek számára következményekkel jár a víz konkrét újrafelhasználása.
- (15) Az Európai Parlament és a Tanács 2003/4/EK irányelve³⁴ biztosítani kívánja a környezeti információkhoz való hozzáférés jogát a tagállamokban a környezeti ügyekben az információhoz való hozzáférésről, a nyilvánosságnak a döntéshozatalban történő részvételéről és az igazságszolgáltatáshoz való jog biztosításáról szóló egyezmény³⁵ (Aarhusi Egyezmény) összhangban. A 2003/4/EK irányelv számos kötelezettséget ír elő a környezeti információk kérésre történő rendelkezésre

szabályok megállapításáról és az 1774/2002/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről (állati melléktermékekre vonatkozó rendelet) (HL L 300., 2009.11.14., 1. o.).

²⁷ Az Európai Parlament és a Tanács 2006/7/EK irányelve (2006. február 15.) a fürdővizek minőségéről és a 76/160/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 64., 2006.3.4., 37. o.).

²⁸ Az Európai Parlament és a Tanács 2006/118/EK irányelve (2006. december 12.) a felszín alatti vizek szennyezés és állapotromlás elleni védelméről (HL L 372., 2006.12.27., 19. o.).

²⁹ Az Európai Parlament és a Tanács 2008/105/EK irányelve (2008. december 16.) a vízpolitika területén a környezetminőségi előírásokról, a 82/176/EGK, a 83/513/EGK, a 84/156/EGK, a 84/491/EGK és a 86/280/EGK tanácsi irányelv módosításáról és azt követő hatályon kívül helyezéséről, valamint a 2000/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról (HL L 348., 2008.12.24., 84. o.).

³⁰ Az Európai Parlament és a Tanács 2011/92/EU irányelve (2011. december 13.) az egyes köz- és magánprojektek környezetre gyakorolt hatásainak vizsgálatáról (HL L 26., 2012.1.28., 1. o.).

³¹ A Bizottság 2073/2005/EK rendelete (2005. november 15.) az élelmiszerek mikrobiológiai kritériumairól (HL L 338., 2005.12.22., 1. o.).

³² A Bizottság 1881/2006/EK rendelete (2006. december 19.) az élelmiszerekben előforduló egyes szennyező anyagok felső határértékeinek meghatározásáról (HL L 364., 2006.12.20., 5. o.).

³³ A Bizottság 142/2011/EU rendelete (2011. február 25.) a nem emberi fogyasztásra szánt állati melléktermékekre és a belőlük származó termékekre vonatkozó egészségügyi szabályok megállapításáról szóló 1069/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet végrehajtásáról, valamint a 97/78/EK tanácsi irányelvnek az egyes minták és tételek határon történő állategészségügyi ellenőrzése alóli, az irányelv szerinti mentesítése tekintetében történő végrehajtásáról (EGT-vonatkozású szöveg) (HL L 54., 2011.2.26., 1. o.).

³⁴ Az Európai Parlament és a Tanács 2003/4/EK irányelve (2003. január 28.) a környezeti információkhoz való nyilvános hozzáférésről és a 90/313/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 41., 2003.2.14., 26. o.).

³⁵ HL L 124., 2005.5.17., 4. o.

bocsátásával és az ilyen információk aktív terjesztésével kapcsolatban. Az Európai Parlament és a Tanács 2007/2/EK irányelve³⁶ a térinformációk megosztásával foglalkozik, beleértve a különböző környezeti témákkal kapcsolatos adatkészleteket. Fontos, hogy ennek a rendeletnek az információkhoz való hozzáféréssel és az adatmegosztással kapcsolatos rendelkezései kiegészítsék az említett irányelveket, és ne teremtsenek különálló jogi keretet. Ezért e rendeletnek a nyilvánosság tájékoztatásáról és a végrehajtás nyomon követésével kapcsolatos tájékoztatásról szóló rendelkezései nem érinthetik a 2003/4/EK és a 2007/2/EK irányelvet.

- (16) A meglévő minimumkövetelményeknek és az alapvető kockázatkezelési feladatoknak a tudományos és műszaki fejlődéshez való hozzáigazítása érdekében az Európai Unió működéséről szóló szerződés 290. cikkének megfelelően felhatalmazást kell adni a Bizottságnak aktusok elfogadására a minimumkövetelmények és az alapvető kockázatkezelési feladatok módosítása céljából. Továbbá a környezet és az emberi egészség magas szintű védelmének biztosítása érdekében a Bizottságot fel kell hatalmazni olyan felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására, amelyek a műszaki előírások megállapításával kiegészítik az alapvető kockázatkezelési feladatokat. Különösen fontos, hogy a Bizottság az előkészítő munka során, többek között szakértői szinten, megfelelő konzultációkat folytasson, és a konzultációkra a szabályozás javításáról szóló, 2016. április 13-i intézményközi megállapodásban³⁷ szereplő elvekkel összhangban kerüljön sor. A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok előkészítésében való egyenlő részvétel biztosítása érdekében az Európai Parlament és a Tanács a tagállamok szakértőivel egyidejűleg kap kézhez minden dokumentumot, és szakértőik rendszeresen részt vehetnek a Bizottság felhatalmazáson alapuló jogi aktusok előkészítésével foglalkozó szakértői csoportjainak ülésein.
- (17) Az e rendelet végrehajtására vonatkozó egységes feltételek biztosítása érdekében a végrehajtási hatáskört a Bizottságra kell ruházni a tagállamok által a nyilvánosságnak szánt információk formátumára és közzétételére, a tagállamok által szolgáltatandó, e rendelet végrehajtásának ellenőrzéséről szóló információk formátumára és közzétételére, valamint az Európai Környezetvédelmi Ügynökség által készített uniós áttekintéssel kapcsolatos információk formátumára és közzétételére vonatkozó részletes szabályok elfogadása tekintetében. Ezeket a hatásköröket a 182/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek³⁸ megfelelően kell gyakorolni.
- (18) Az illetékes hatóságok kötelesek ellenőrizni a visszanyert víz megfelelését az engedélyben szereplő feltételeknek. Meg nem felelés esetén kötelezniük kell a vízvisszanyerő telep üzemeltetőjét a megfelelés biztosításához szükséges intézkedések megtételére. A vízvisszanyerő telep üzemeltetője haladéktalanul felfüggeszti a visszanyert víz szolgáltatását, ha a meg nem felelés jelentős kockázatokkal jár a környezet vagy az emberi egészség szempontjából.
- (19) Az illetékes hatóságoknak – információcsere révén – együtt kell működniük más releváns hatóságokkal a vonatkozó uniós és nemzeti követelményeknek való megfelelés biztosítása érdekében.

³⁶ Az Európai Parlament és a Tanács 2007/2/EK irányelve (2007. március 14.) az Európai Közösségen belüli térinformációs infrastruktúra (INSPIRE) kialakításáról (HL L 108., 2007.4.25., 1. o.).

³⁷ HL L 123., 2016.5.12., 1. o.

³⁸ Az Európai Parlament és a Tanács 182/2011/EU rendelete (2011. február 16.) a Bizottság végrehajtási hatásköreinek gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusok szabályainak és általános elveinek megállapításáról (HL L 55., 2011.2.28., 13. o.).

- (20) A tagállamok által szolgáltatott adatok elengedhetetlenek ahhoz, hogy a Bizottság ellenőrizni és értékelni tudja a jogszabály teljesítményét a jogszabályban kitűzött célokhoz képest.
- (21) A szabályozás javításáról szóló, 2016. április 13-i intézményközi megállapodás (22) bekezdése értelmében a Bizottságnak értékelnie kell ezt a rendeletet. Az értékelésre öt szempont (hatékonyság, eredményesség, relevancia, koherencia és uniós hozzáadott érték) alapján kerül sor, és ez képezi a lehetséges további intézkedések hatásvizsgálatának alapját.
- (22) Az Aarhusi Egyezménynek megfelelően a nyilvánosság érintett tagjai számára biztosítani kell az igazságszolgáltatáshoz való jogot, hozzájárulva az emberi egészség és a jólét követelményeinek megfelelő környezetben való élet jogának védelméhez.
- (23) A tagállamoknak szabályokat kell megállapítaniuk az e rendelet rendelkezéseinek megsértése esetén alkalmazandó szankciókról, és biztosítaniuk kell ezek végrehajtását. A szankcióknak hatékonyak, arányosnak és visszatartó erejűnek kell lenniük.
- (24) Mivel e rendelet célkitűzéseit – nevezetesen a környezet és az emberi egészség védelmét – a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, hanem ezek léptéküket és hatásukat tekintve az Unió szintjén jobban megvalósíthatók, az Unió intézkedéseket hozhat az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az ugyanezen cikkben foglalt arányossági elvnek megfelelően ez a rendelet nem lépi túl az említett célok eléréséhez szükséges mértéket.
- (25) A tagállamok számára elegendő időt kell biztosítani az e rendelet alkalmazásához szükséges adminisztratív infrastruktúra felállítására, illetve az üzemeltetők számára az új szabályok alkalmazására való felkészülésre,

ELFOGADTA EZT A RENDELETET:

1. cikk

Tárgy és cél

- (1) Ez a rendelet a víz minőségére és ellenőrzésére vonatkozó minimumkövetelményeket határoz meg, és előírja a kezelt települési szennyvíz integrált vízgazdálkodás keretében megvalósuló biztonságos újrafelhasználása céljából egyes alapvető kockázatkezelési feladatok végrehajtását.
- (2) Ez a rendelet biztosítani kívánja, hogy a visszanyert víz biztonságosan használható legyen rendeltetési céljára, ezáltal garantálva az emberi és állati egészség, valamint a környezet magas szintű védelmét, és Unió-szerte koordinált módon kezelve a vízhiányt és a vízhiányból fakadóan a vízforrásokra nehezedő terhet, hozzájárulva továbbá a belső piac hatékony működéséhez is.

2. cikk

Hatály

Ez a rendelet az I. melléklet 1. szakaszában meghatározott felhasználásra szánt visszanyert vízre vonatkozik.

3. cikk

Fogalommeghatározások

E rendelet alkalmazásában az alábbi fogalommeghatározások alkalmazandók:

1. „*illetékes hatóság*”: egy tagállam által az e rendeletről eredő kötelezettségek végrehajtására kijelölt hatóság vagy szerv;
2. „*vízügyi hatóság*”: a 2000/60/EK irányelv 3. cikkének (2) vagy (3) bekezdésével összhangban azonosított hatóság;
3. „*végfelhasználó*”: olyan természetes vagy jogi személy, aki vagy amely visszanyert vizet használ;
4. „*települési szennyvíz*”: a 91/271/EGK irányelv 2. cikkének (1) bekezdésében meghatározott települési szennyvíz;
5. „*visszanyert víz*”: a 91/271/EGK irányelv követelményeinek megfelelően kezelt, majd egy vízviszanyerő telepen további kezelésen átesett települési szennyvíz;
6. „*vízviszanyerő telep*”: olyan települési szennyvíztisztító telep vagy egyéb létesítmény, amely a 91/271/EGK irányelv követelményeinek megfelelően a települési szennyvíz további kezelésével foglalkozik olyan víz előállítására céljából, amely megfelel az e rendelet I. mellékletének 1. szakaszában meghatározott felhasználási módnak;
7. „*a vízviszanyerő telep üzemeltetője*”: olyan természetes vagy jogi személy, aki vagy amely vízviszanyerő telepet üzemeltet vagy ellenőriz;
8. „*veszély*”: olyan biológiai, kémiai, fizikai vagy radiológiai hatóanyag, amely károsan hathat emberekre, állatokra, terményekre vagy növényekre, egyéb szárazföldi biótárra, a vízi biótárra, a talajra vagy a környezetre általában;
9. „*kockázat*”: az azonosított veszélyek általi károkozás valószínűsége egy meghatározott időkereten belül, beleértve a következmények súlyosságát;
10. „*kockázatkezelés*”: olyan következetes irányítás, amely biztosítja a víz újrafelhasználásának biztonságát az adott kontextusban;
11. „*megelőző intézkedés*”: olyan cselekvés vagy tevékenység, amellyel megelőzhető, megszüntethető vagy elfogadható szintre csökkenthető az egészségügyi és környezeti kockázatok.

4. cikk

A vízvisszanyerő telep üzemeltetőjének kötelezettségei a vízminőség vonatkozásában

- (1) A vízvisszanyerő telep üzemeltetője biztosítja, hogy az I. melléklet 1. szakaszában meghatározott felhasználásra szánt visszanyert víz a vízvisszanyerő telepet elhagyva (megfelelési pont) megfelel az alábbiaknak:
 - a) a víz minőségére vonatkozóan az I. melléklet 2. szakaszában meghatározott minimumkövetelmények;
 - b) a vízminőség kapcsán a 7. cikk (3) bekezdése b) és c) pontjának megfelelően az illetékes hatóság által az engedélyben meghatározott további feltételek.
- (2) Az (1) bekezdésben említett követelményeknek és feltételeknek való megfelelés biztosítása érdekében a vízvisszanyerő telep üzemeltetője az alábbiaknak megfelelően ellenőrzi a víz minőségét:
 - a) az I. melléklet 2. szakasza;
 - b) az ellenőrzés kapcsán a 7. cikk (3) bekezdése b) és c) pontjának megfelelően az illetékes hatóság által az engedélyben meghatározott további feltételek.
- (3) A Bizottság a 14. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktust fogadhat el e rendelet módosításáról az I. melléklet 2. szakaszában szereplő minimumkövetelményeknek a műszaki és tudományos fejlődéshez való igazítása érdekében.

5. cikk

Kockázatkezelés

- (1) A visszanyert víz előállítása és szolgáltatása keretében a vízvisszanyerő telep üzemeltetője kockázatkezelést alkalmaz az alábbi szereplőkkel konzultálva:
 - a) a vízvisszanyerő telepet vízzel ellátó települési szennyvíztisztító telep(ek) üzemeltetője, ha nem egyezik meg a vízvisszanyerő telep üzemeltetőjével;
 - b) végfelhasználók;
 - c) a vízvisszanyerő telep üzemeltetője által fontosnak tartott bármely más fél.
- (2) A vízvisszanyerő telep üzemeltetője a II. mellékletben meghatározott alapvető kockázatkezelési feladatok alapján a víz újrafelhasználására vonatkozó kockázatkezelési tervet készíti. A víz újrafelhasználásra vonatkozó kockázatkezelési terv az I. mellékletben meghatározott követelményeken túl olyan kiegészítő követelményeket javasol, amelyek szükségesek a kockázatok további csökkentéséhez, valamint többek között azonosítja a veszélyeket, a kockázatokat és a megfelelő megelőző intézkedéseket.
- (3) A Bizottság a 14. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadhat el e rendelet módosításáról a II. mellékletben meghatározott alapvető kockázatkezelési feladatoknak a műszaki és tudományos fejlődéshez való igazítása érdekében.

A Bizottság a 14. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadhat el e rendelet kiegészítéséről a II. mellékletben meghatározott alapvető kockázatkezelési feladatokra vonatkozó műszaki előírások meghatározása érdekében.

6. cikk

A visszanyert víz szolgáltatására vonatkozó engedélykérelem

- (1) Az I. melléklet 1. szakaszában meghatározott felhasználásra szánt visszanyert víz szolgáltatása engedélyhez kötött.
- (2) Egy üzemeltető az (1) bekezdésben említett engedély kiállítása vagy egy meglévő engedély módosítása érdekében annak a tagállamnak az illetékes hatóságához nyújt be engedélykérelmet, amelyben a vízviszanyerő telep üzemel vagy a tervek szerint üzemelni fog.
- (3) A kérelemnek a következőket kell tartalmaznia:
 - a) az 5. cikk (2) bekezdésének megfelelően kidolgozott, a víz újrafelhasználásra vonatkozó kockázatkezelési terv;
 - b) annak ismertetése, hogy a vízviszanyerő telep üzemeltetője hogyan fog megfelelni a víz minősége és ellenőrzése tekintetében az I. melléklet 2. szakaszában meghatározott minimumkövetelményeknek;
 - c) annak ismertetése, hogy a vízviszanyerő telep üzemeltetője hogyan fog megfelelni a víz újrafelhasználásra vonatkozó kockázatkezelési tervben javasolt további követelményeknek.

7. cikk

Engedélyezés

- (1) A kérelem elbírálása céljából az illetékes hatóság adott esetben konzultál és információt cserél az alábbiakkal:
 - a) ugyanazon tagállam egyéb érdekelt hatóságai, különösen a vízügyi hatóság, amennyiben nem az az illetékes hatóság;
 - b) az esetlegesen érintett tagállam(ok)ban a 9. cikk (1) bekezdésének megfelelően kijelölt kapcsolattartó pontok.
- (2) Az illetékes hatóság a 6. cikk (3) bekezdésének a) pontjában említett hiánytalan kérelem kézhezvételét követő 3 hónapon belül határozatot hoz arról, hogy megadható-e az engedély. Ha az illetékes hatóságnak több időre van szüksége a kérelem összetett jellege miatt, tájékoztatja erről a kérelmezőt, feltünteti az engedély megadásának várható dátumát, és megindokolja a határidő meghosszabbítását.
- (3) Amennyiben az illetékes hatóság úgy határoz, hogy megadja az engedélyt, meghatározza a vonatkozó feltételeket, amelyek között adott esetben szerepelnek az alábbiak:
 - a) az I. melléklet 2. szakaszában meghatározott vízminőségi és ellenőrzési minimumkövetelményekkel kapcsolatos feltételek;
 - b) a víz újrafelhasználásra vonatkozó kockázatkezelési tervben javasolt további követelményekkel kapcsolatos feltételek;
 - c) az emberi és az állati egészséget vagy a környezetet fenyegető elfogadhatatlan kockázatok további csökkentéséhez szükséges egyéb feltételek.

- (4) Az engedély rendszeres, legalább ötévente elvégzendő felülvizsgálat tárgyát képezi, és szükség esetén módosítandó.

8. cikk

A megfelelés ellenőrzése

- (1) Az illetékes hatóság a megfelelési ponton ellenőrzi a visszanyert víz megfelelését az engedélyben szereplő feltételeknek. A megfelelés ellenőrzésére az alábbi módszerekkel kerül sor:
- helyszíni ellenőrzések;
 - az e rendelet, valamint a 91/271/EGK és a 2000/60/EK irányelv értelmében nyert nyomkövetési adatok használata;
 - egyéb megfelelő módok.
- (2) Meg nem felelés esetén az illetékes hatóság kötelezi a vízviszanyerő telep üzemeltetőjét a megfelelés helyreállításához szükséges intézkedések haladéktalan meghozatalára.
- (3) Amennyiben a meg nem felelés jelentős kockázatot jelent a környezetre vagy az emberi egészségre nézve, a vízviszanyerő telep üzemeltetője haladéktalanul felfüggeszti a visszanyert víz szolgáltatását addig, amíg az illetékes hatóság meg nem állapítja, hogy a megfelelés helyreállt.
- (4) Az engedélyezési feltételeknek való megfelelést befolyásoló esemény bekövetkezése esetén a vízviszanyerő telep üzemeltetője haladéktalanul tájékoztatja az illetékes hatóságot és az esetlegesen érintett végfelhasználó(ka)t, és megadja az illetékes hatóságnak az ilyen esemény hatásainak értékeléséhez szükséges információkat.

9. cikk

A tagállamok közötti együttműködés

- (1) Minden tagállam kapcsolattartó pontot jelöl ki, amely adott esetben együttműködik más tagállamok kapcsolattartó pontjaival és illetékes hatóságaival. A kapcsolattartó pontok megkeresés esetén segítséget nyújtanak, és koordinálják az illetékes hatóságok közötti kommunikációt. A kapcsolattartó pontok különösen segítségnyújtás iránti megkereséseket fogadnak és továbbítanak.
- (2) A tagállamok indokolatlan késedelem nélkül válaszolnak a segítségnyújtás iránti megkeresésekre.

10. cikk

A nyilvánosság tájékoztatása

- (1) A 2003/4/EK és a 2007/2/EK irányelv sérelme nélkül a tagállamok biztosítják, hogy a nyilvánosság számára elérhető legyenek a víz újrafelhasználásával kapcsolatos megfelelő és naprakész információk. Ezen információk között szerepelnek az alábbiak:
- az e rendelet értelmében szolgáltatott visszanyert víz mennyisége és minősége;

- b) a tagállamban e rendelet alapján szolgáltatott visszanyert víz százalékos aránya a kezelt települési szennyvíz teljes mennyiségéhez képest;
 - c) az e rendelet alapján megadott vagy módosított engedélyek, beleértve az illetékes hatóságok által a 7. cikk (3) bekezdésének megfelelően megállapított feltételeket;
 - d) a 8. cikk (1) bekezdése szerinti megfelelési ellenőrzés eredménye;
 - e) a 9. cikk (1) bekezdésének megfelelően kijelölt kapcsolattartó pontok.
- (2) Az (1) bekezdésben említett információkat legalább évente frissíteni kell.
- (3) A Bizottság végrehajtási jogi aktussal meghatározhatja az (1) bekezdés értelmében nyújtandó információk formátumára és közzétételére vonatkozó részletes szabályokat. E végrehajtási jogi aktusok elfogadására a 15. cikkben említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kerül sor.

11. cikk

A végrehajtás nyomon követésével kapcsolatos információk

- (1) A 2003/4/EK és a 2007/2/EK irányelv sérelme nélkül minden egyes tagállam elvégzi az alábbiakat az Európai Környezetvédelmi Ügynökség támogatásával:
- a) létrehoz és közzétesz ...-ig [e rendelet hatálybalépése után három évvel], majd ezt követően hatévente frissít egy olyan adatkészletet, amely a 8. cikk (1) bekezdése szerinti megfelelési ellenőrzés eredményeire vonatkozó, valamint egyéb, a 10. cikknek megfelelően online közzéteendő információkat tartalmaz;
 - b) létrehoz, közzétesz, majd ezt követően évente frissít egy olyan adatkészletet, amely a 8. cikk (1) bekezdésének megfelelően gyűjtött, az engedélyben meghatározott feltételeknek való meg nem felelésre, valamint a 8. cikk (2) és (3) bekezdésének megfelelően hozott intézkedésekre vonatkozó információkat tartalmaz.
- (2) A tagállamok biztosítják a Bizottság, az Európai Környezetvédelmi Ügynökség és az Európai Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központ hozzáférését az (1) bekezdésben említett adatkészletekhez.
- (3) Az (1) bekezdésben említett adatok alapján az Európai Környezetvédelmi Ügynökség rendszeresen vagy a Bizottság felkérésére uniós áttekintést készít, tesz közzé és frissít, amely adott esetben a rendelet kimeneteivel, eredményeivel és hatásaival kapcsolatos mutatókat, térképeket és tagállami jelentéseket tartalmaz.
- (4) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján meghatározhatja az (1) bekezdés értelmében nyújtott információk formátumára és közzétételére, illetve a (3) bekezdésben említett uniós áttekintés formátumára és közzétételére vonatkozó részletes szabályokat. E végrehajtási jogi aktusok elfogadására a 15. cikkben említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kerül sor.

12. cikk

Az igazságszolgáltatáshoz való jog

- (1) A tagállamok biztosítják, hogy nemzeti jogszabályaikkal vagy gyakorlatukkal összhangban a természetes vagy jogi személyek vagy ezek szövetségei, szervezetei vagy csoportjai felülvizsgálati eljárás folytatását kérhessék a 4–8. cikk végrehajtásához kapcsolódó határozatok, jogi aktusok és mulasztások anyagi vagy eljárási jogszerűségével kapcsolatos kifogás esetén egy bíróság vagy jogszabályban létrehozott, más független és pártatlan testület előtt, ha a következő feltételek valamelyike teljesül:
 - a) kellő mértékben érdekelték;
 - b) jogsérelemre hivatkoznak, amennyiben az érintett tagállam közigazgatási eljárásjoga ezt előfeltételként írja elő.
- (2) A tagállamok meghatározzák, hogy az eljárás melyik szakaszában kezdeményezhető a határozatok, jogi aktusok és mulasztások kifogásolása.
- (3) Azt, hogy mi minősül kellő mértékű érdekeltiségnek és jogsérelemnek, a tagállamok határozzák meg azzal a célkitűzéssel összhangban, hogy biztosítani kell az érintett nyilvánosságának az igazságszolgáltatáshoz való széles körű jogát.

Ebből a célból a környezetvédelmet ösztönző és a nemzeti jog szerinti követelményeknek megfelelő nem kormányzati szervezetek érdekeltiségét az (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásában kellő mértékűnek kell tekinteni.

E szervezetek jogait az (1) bekezdés b) pontjának alkalmazásában olyan jogoknak kell tekinteni, amelyek sérülhetnek.
- (4) Az (1), a (2) és a (3) bekezdés nem zárja ki a közigazgatási hatóság előtt folytatott előzetes felülvizsgálati eljárás lehetőségét, és nem érinti a bírósági felülvizsgálati eljárások kezdeményezését megelőzően a közigazgatási felülvizsgálati eljárások kimerítésének követelményét, amennyiben a nemzeti jog alapján ilyen követelmény fennáll.
- (5) Az (1) és a (4) bekezdésben említett felülvizsgálati eljárásnak igazságosnak, méltányosnak és gyorsnak kell lennie, és nem lehet mértéktelenül drága.
- (6) A tagállamok biztosítják, hogy a közigazgatási és bírósági felülvizsgálati eljárásokról szóló információk elérhetőek legyenek a nyilvánosság számára.

13. cikk

Értékelés

- (1) A Bizottság ...-ig [a rendelet hatálybalépése után 6 évvel] értékeli ezt a rendeletet. Az értékelés legalább az alábbiak alapján készül:
 - a) a rendelet végrehajtása során szerzett tapasztalatok;
 - b) a tagállamok által a 11. cikk (1) bekezdésének megfelelően létrehozott adatkészletek és az Európai Környezetvédelmi Ügynökség által a 11. cikk (3) bekezdésének megfelelően elkészített uniós áttekintés;
 - c) idevágó tudományos, elemzési és epidemiológiai adatok;

- d) műszaki és tudományos ismeretek;
 - e) az Egészségügyi Világszervezet ajánlásai, amennyiben vannak.
- (2) Az (1) bekezdésben említett értékeléssel összefüggésben a Bizottság különös figyelmet fordít az alábbi szempontokra:
- a) az I. mellékletben meghatározott minimumkövetelmények;
 - b) a II. mellékletben meghatározott alapvető kockázatkezelési feladatok;
 - c) az illetékes hatóságok által a 7. cikk (3) bekezdésének b) és c) pontja alapján meghatározott további követelmények;
 - d) a víz újrafelhasználásának a környezetre és az emberi egészségre gyakorolt hatásai.

14. cikk

A felhatalmazás gyakorlása

- (1) A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására vonatkozóan a Bizottság részére adott felhatalmazás gyakorlásának feltételeit ez a cikk határozza meg.
- (2) A 4. cikk (3) bekezdésében és az 5. cikk (3) bekezdésében említett felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadásának hatáskörét az e rendelet hatálybalépését követő naptól kezdődően, határozatlan időre a Bizottságra kell ruházni.
- (3) Az Európai Parlament vagy a Tanács bármikor visszavonhatja a 4. cikk (3) bekezdésében és az 5. cikk (3) bekezdésében említett felhatalmazást. A visszavonásról szóló határozat megszünteti az abban meghatározott felhatalmazást. A határozat az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő napon, vagy a benne megjelölt későbbi időpontban lép hatályba. A határozat nem érinti a már hatályban lévő, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok érvényességét.
- (4) A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadása előtt a Bizottság a jogalkotás minőségének javításáról szóló, 2016. április 13-i intézményközi megállapodásban foglalt elveknek megfelelően konzultál az egyes tagállamok által kijelölt szakértőkkel.
- (5) A Bizottság egy felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadását követően egyidejűleg értesíti arról az Európai Parlamentet és a Tanácsot.
- (6) A 4. cikk (3) bekezdése és az 5. cikk (3) bekezdése értelmében elfogadott, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok csak akkor lépnek hatályba, ha az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a jogi aktusról való értesítését követő két hónapon belül sem az Európai Parlament, sem a Tanács nem emel ellene kifogást, illetve ha az említett időtartam lejártát megelőzően mind az Európai Parlament, mind a Tanács arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy nem fog kifogást emelni. Az Európai Parlament vagy a Tanács kezdeményezésére ez az időtartam két hónappal meghosszabbodik.

15. cikk

Bizottsági eljárás

- (1) A Bizottság munkáját a 2000/60/EK irányelvvel létrehozott bizottság segíti. Ez a bizottság a 182/2011/EU rendelet értelmében vett bizottságnak minősül.
- (2) Az e bekezdésre történő hivatkozáskor a 182/2011/EU rendelet 5. cikke alkalmazandó.

16. cikk

Szankciók

A tagállamok megállapítják az e rendelet megsértése esetén alkalmazandó szankciókra vonatkozó szabályokat, és meghoznak minden szükséges intézkedést ezek végrehajtására. Az előírt szankcióknak hatékonyak, arányosnak és visszatartó erejűnek kell lenniük. A tagállamok ...-ig [e rendelet hatálybalépése után három évvel] értesítik a Bizottságot ezekről a szabályokról és intézkedésekről, és tájékoztatást küldenek az ezeket érintő esetleges későbbi módosításokról.

17. cikk

Hatálybalépés és alkalmazás

Ez a rendelet az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

Ez a rendelet ...-tól/től [hatálybalépése után egy évvel] alkalmazandó.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Brüsszelben, -án/-én.

az Európai Parlament részéről
az elnök

a Tanács részéről
az elnök